

Поштовани...

Добро дошли драги пријатељи, ви из иностранства, добродошли грађани Србије. Хвала вам што сте нам својим присуством указали огромну част и поштовање, а уверен сам да ћете, ви, овде у Београду, на сваком кораку, умети да осетите топло и искрено српско гостопримство.

Пре свега, желим да се захвалим грађанима Србије на огромној подршци, на подршци за политику мира, економског развоја и другачијој будућности.

Добри обичаји и све оно о чему су ме код куће учили, налажу ми да данас, вама, који сте наши гости, кажем неколико речи о вашем домаћину, о Србији.

Србија је земља добрих, храбрих, некада и претерано храбрих људи. Да, људи су оно што је у Србији најважније. Видели сте све наше експонате, нашу историју, садашњост и део будућности, али, свега тога не би било без дивних људи наше лепе Србије.

Људи са ових, балканских, простора, знају ту причу веома добро, јер нам је, у много чему заједничка.

И знају да је Србија настала буквално из векова борбе, тешке борбе, и да то није мит, него пука чињеница.

Знају и да се овде нове генерације стварају из крви и из костију.

И да историју, ми, балкански народи, у много чему и немамо, али да нам је увек, те историје, превише.

И да смо претерано гласни када причамо, али и застрашујуће тихи, када ћутимо.

И да се волимо и мрзимо истим интензитетом, често не правећи никакву разлику и не знајући шта, у том тренутку, тачно радимо.

И да бисмо свима дали све, чак и када немамо ништа.

И да смо отворени према свету, а затворени, према себи.

И да смо прошли све, а да нисмо, још увек, стигли нигде.

Да често волимо да стојимо у месту, убеђени да се све баш око нас окреће.

Да знамо, о било чему, више него било ко други, али да љубоморно то одбијамо да примењујемо, или бар сами са собом да поделимо.

Да смо најстарији, највиши, најлепши, најбољи, изабрани, посебни, јединствени и да буквално ништа од тога немамо.

Да можемо да померимо планине, али да се у свакој равници уплашимо и не мрдамо.

Да нам је често онај са другог краја света највећи пријатељ, а комшија, наш сусед, највећи непријатељ.

Да верујемо у небо, а да не верујемо у себе и у сопствену земљу.

Да лакше за ту земљу умиремо, него што за њу живимо.

Да нас, све заједно, има мало, зато што смо толико често хтели да будемо велики.

Да смо увек спремни да узмемо од других, не схватајући да откидамо, од себе.

Да своју несрећу волимо толико дубоко, да срећу, често не желимо ни да тражимо.

Да су нам митови стварност, и то у толикој мери, да нам будућност изгледа као нешто сасвим непотребно.

Да нам је "сутра" најстрашнија реч, јер бисмо заувек живели у оном јуче, пошто са оним данас, не знамо шта да радимо.

И да на крају, такви, искривљени хаосом, ратовима, славном историјом, немаштином, тугама и несрећама, ми, данас, волимо ову своју земљу, ову Србију, више него било шта друго.

И да смо ипак, због ње, спремни да је мењамо, укидамо лоше навике, кротимо менталитет, јер смо, после свега, схватили да то не може да буде задатак за било ког другог, него мора, и јесте, да буде искључиво наш.

Ми смо та генерација, проистекла из толико тога лошег, и из једне добре ствари, из Србије.

Ми смо генерација која је схватила да не постоји проблем, већ да морамо да пронађемо решење.

Генерација смо којој није преостало ништа друго, него да престане да ратује и када не мора, и да почне да учи да ради.

Ми хоћемо, смемо, и умемо, да направимо тај важан корак, корак напред, корак којим се из митологије прелази у будућност, и из несреће, у срећу.

Хоћемо сутра, и то хоћемо данас.
Променили смо се, већ, и спремни смо да се мењамо, изнова, сваког новог дана.

Србија, у коју сте данас, дошли, престала је да се нада смрти, и почела је да жели живот.

Србија, у којој сте дочекани раширених руку, и отвореног срца, не сања више о непријатељима, него ствара, на јави, пријатељства.

Ми, које су створили ратови, желимо једну ствар више од свега – мир.

Мир са собом, и мир са свима другима. И разговор са собом, баш као и разговор са свима другима.

За нас више нема тема о којима не желимо да причамо. И нема провалије, према другима, коју нисмо спремни да премостимо.

А та реч, провалија, запамтите, то јесте кључна реч историје ових простора.

Зато што је Балкан пун провалија, које смо затрпавали сопственим костима, градећи на њима пусте, климаве снове. И пун је провалија, које смо пунили сопственом крвљу, утапајући у њој сваку наду.

И нисмо ми зидали зидове између кућа које смо створили, него између рупа, које смо ископали, колико за друге, толико и за себе.

И данас је време, и ми то у Србији знамо, када зидови морају да падну, а рупе, и јаме, да постану темељи.

Данас је време за мостове преко дубоких провалија наше прошлости.

Време за путеве, оне путеве којима се напушта, заувек, несрећно и распарчано јуче, и којима се иде у заједничко сутра.

Зато, данас, ова Србија, наша Србија, нема пречи задатак него да подели, са комшијама,

суседима, то убеђење, ту веру, да никоме од нас не може да буде добро, ако је оном другоме лоше.

Да не можемо ништа да имамо, ако сви други немају.

И да нема среће, ни у чијој несрећи.

Зато, желим да кажем свим нашим комшијама на Западном Балкану, из којег, из мени непознатог разлога сви покушавамо да побегнемо, стидећи се, неретко, и себе и других, да ће Србија покушавати са вама да гради мостове пријатељства и нову снагу и Европе и света.

Сами, ма колико јаки, ту снагу немамо, заједно можемо и више и јаче. Да, ми Срби и ви Хрвати, Бошњаци, Црногорци, Албанци и Македонци, заједно можемо планине да померамо, не правећи никакве нове Југославије, али радећи заједно и борећи се заједно за боље сутра наших сиромашних грађана. Да, успели смо са нашим мађарским пријатељима да направимо најбоље односе, да границу обезбеђујемо заједно са аустријским полицајцима. И није то довољно.

И није довољно то што нам је раст економски просечно већи од земаља Европске уније, јер нам је заостајање веће од тога.

Ми смо у Србији уредили јавне финансије, данас имамо суфицит у буџету, али сиромашни у нашој земљи и даље су сиромашни и мораћемо

да радимо више да би обичан народ, обични људи били много задовољнији. А, ни толики напредак, нити било какав напредак не можемо да направимо, ако не обезбедимо мир и стабилност. То су магичне и најважније речи за све нас.

И наслоњени смо једни на друге, толико, да ко год да изгуби тло под ногама, сви ћемо да паднемо.

А провалија, у коју би нас тај пад одвео, нема више краја. Недокучиво је дубока, толико, да ни наше крике нико више не би чуо.

И свесни смо тога, ми, у Србији. И знамо да морамо да делимо, са окружењем, стубове којима се подупире заједничка будућност.

Знамо да, сви заједно, немамо више око чега да се отимамо, а да, опет сви, све и не изгубимо.

И да, притом, не изгубимо и будућност.

Пошто она уопште нема намеру да чека на наше расправе. Од оних мање важних, попут, чији је Тесла, до оних горких, вишедеценијских и вишевековних пребацивања одговорности за сукобе из прошлости. И при томе, не бежимо од истине, истина је лековита за свакога, али и Тесла, наш Србин не припада само нама.

Припада и Америци чије је држављанство узео, али припада и свима другима на Балкану који његовим делом могу да се поносе. Из истог

разлога и са истим правом као што ми то чинимо.

А Тесла је одавно отишао, од свих нас, и данас постоји као величанствено име у историји читавог света, и можда још важније, као огромна компанија која прави електричне аутомобиле, планира путовања у свемир, и изводи прве пробе возова, који треба да се крећу суперсоничним брзинама.

И ти возови, сутра неће свраћати ни у Србију, ни у Хрватску, ни у Македноји, Црну Гору, Босну, Албанију, ако им не дамо простор за то, и ако провалије остану између нас. Нећемо провалије у односима са великим силама.

Они нека играју своје игре, ми простора за игре немамо. Налазимо се, нашом одлуком, на европском путу, јер желимо да припадамо друштву уређених земаља, градимо добре односе са западним светом после деценија проблема, укључујући и добре односе са САД.

Истовремено, поносимо се чињеницом да нам је Русија не само традиционални пријатељ, већ и земља са којом јачамо билатералне односе и према којој показујемо искрено пријатељство и када други у свету имају другачије ставове. Отворили смо за Србију и нове могућности у стварању одличних односа са Кином, али и многим другим земљама света које смо у претходних тридесетак година готово заборавили.

И ни то није довољно, ако нас, због ситуације у региону, сви возови буду заобилазили.

Заобићи ће нас, ако не схватимо да нам је историја заједничка, у својим посебностима, и да свако велико име, попут Теслиног, мора само да нам буде веза, да нас спаја, и помогне нам да, убрзано почнемо, на тим величинама, које су рођене у тој чудној мешавини, да градимо, путеве и пруге, које све нас воде у будућност.

И не брините, у тој будућности, нико од нас неће изгубити на свом идентитету.

Остаће, наше ситне загрижености, заувек, и наша огромна убеђења о сопственој посебности, али ће бити много мање важна, ако између њих, постоји суперсонични воз.

Предрасуде путују тешким и спорим путевима, пошто нигде и не журе.

Срби као народ, морају да изаберу брзи колосек. И ми у Србији и наш народ у Републици Српској и у целом региону.

Зато, и то још о нама треба да вам кажем, што смо земља, и народ, за које је, неко време, време било заустављено.

Али смо и у томе пронашли нешто добро.

Ми никада, и нигде, нисмо закаснили.

Нећемо ни у будућност.

Хвала вам што сте дошли,

Србија је данас ваша кућа и срдечно вас
поздравља.

Живела Србија!